

Sobota 30. týždňa

Lk 14,1.7-11

Pýcha verzus pokora.

Nechat' sa slobodne pretvárať na Kristov obraz

Ježiš stoloval u popredného farizeja. Farizeji striehli na Ježiša, čo bude hovoriť a ako sa bude správať. Pozorovali ho. No aj Ježiš si všimal ich, lebo v evanjeliu sa hovorí: „Keď zbadal ...“, ako sa správajú. Na margo toho im povedal podobenstvo o svadobnej hostine, kde sa mnohí snažili dostať čo najbližšie, dopredu a robili to bezohľadným spôsobom. Z toho sa dá dedukovať, že farizeji sa pri stole správali podobne ako ľudia z podobenstva. Podľa starodávnych zvykov boli hostia usádzaní nie podľa veku, ale podľa hodnosti.¹ A Ježiš videl, ako sa farizeji tlačili na prvé miesta. To bol však len jeden z prejavov ich charakteru, ktorý odrážal ich životný postoj. Postoj, ktorý prenikal všetko ich konanie.

Ježiš im na to povedal: „***Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený***“ (Lk 14,11).

Ježiš postavil jasne vedľa seba povýšenie a poníženie, pýchu a pokoru. Pýcha a pokora nie sú veci zavesené v prievane. Môžeme povedať, že časom sa stávajú postojmi človeka a postoj človeka je niečo, čím sa riadime rovnako v každej situácii. Je to niečo, čo preniká konanie vo všetkých oblastiach nášho života.

Čo je pýcha? Je to hnutie srdca, ktoré často všetci zakúšame. Je to hnutie, ktoré pociťujeme ako dôsledok dedičného hriechu. Áno, pýcha stála na počiatku hriechu prvých prarodičov Adama a Evy. Satan ich nabádal, aby ochutnali zo stromu života a budú ako Boh (porov. Gn 3,5). Preto sa pýcha nazýva, že je matkou každého hriechu. Pýcha dáva človeku na oči akýsi závoj, takže potom nie sme schopní chodiť v pravde. Zrazu potrebujeme, aby si nás každý všimol; chceme byť všade prví. Neradi počúvame pravdu o sebe a sme často zahľadnutí do seba. To všetko sú časté prejavy pýchy. Stihla už zapustiť svoje korene v rôznych oblastiach ľudského života a oslepuje nás. Je preto potrebné ísť až ku jej koreňom a odseknúť ich.

¹ KOREC, J. CH.: *Nad evanjeliom (Podľa Lukáša - úvahy)*. Dobrá kniha, Bratislava, 1994, s. 326-327.

Často sa nám však zdá, že sme na to slabí. Našej slabosti prichádza na pomoc Pán. Hovorí: „**Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom**“ (Mt 11,29). „**Dal som vám príklad**“ (Jn 13,14). Ježiš nám ho dal v každej chvíli svojho života. Jeho slovo, konanie bolo preniknuté postojom pokory, ktorý vychádzal z jeho srdca, priamo zo stredu jeho osoby, zo srdca naplneného láskou.

Antoine de Saint-Exupéry vo svojej útlej knižke Malý princ napísal, že: „Správne vidíme iba srdcom“. Mohli by sme dodať: „Správne vidíme iba Kristovým srdcom.“ Kristovo srdce totiž nevedelo žiť ináč iba tak, že bolo pokorné a vedelo sa skloniť ku každému. Kristus vedel prijať každého človeka. Nevedel by to, keby jeho pokora nebola živovaná láskou Otca. A preto pre Krista je i správanie sa na hostine vecou srdca a postoja pred Bohom.

Na to, aby sme správne videli potrebujeme Kristovo srdce. Správne videli a neodpísali niekoho skôr, ako sa k nám ozve. Nepohrdli nikým a vypočuli každého. Neodvracali sa od toho, kto bude od nás niečo žiadať. Potrebujeme mať srdce, ktoré bude tiché a pokorné podľa Kristovho príkladu. Pamätajme, že vždy, keď sme v tichu s Kristom, keď prijímame Eucharistiu, mení naše srdce na jeho srdce. On chce byť v nás dokonale prítomný. A tak i pri dnešnej sv. omši si vyprosujme dar Kristovho srdca, ale zároveň aj veľa sily, aby sme veci videné jeho srdcom chceli a vládali uskutočniť.

Amen.